

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 50.

Tiende Session.

32te Møde.

Tredagen den 26de Novbr.

(Fortsat)

Ordføreren (Lehmann) (fortsat): Desuden var det jo i selve Regjeringsudkastet bestemt, at Havnecommissionen skulde bestaae af 3 Medlemmer, af hvilke kun eet valgtes af Regjeringen, medens de to valgtes af Borgerrepræsentanterne, det ene af disse umiddelbart til denne Forretning, det andet indirecte, da det skulde være en af de af Borgerrepræsentanterne valgte Borgermestere; altsaa de $\frac{2}{3}$ af Medlemmerne eller den sødte Majoritet i Commissionen var forbeholdt det communale Valg. Nu siger den høitærede Indenrigsminister, at det er en almindelig Grundsætning, at de administrative Embedsmænd udnævnes af Regjeringen; men det er netop dette, som er hævet over al Tvivl, og som i allerhøieste Grad er anerkjendt i selve Regjeringsudkastet, at her er ikke Spørgsmaal om et udelukkende Statsanliggende, at dette Embede ikke kan betragtes og behandles som et almindeligt administrativt Embede, men at her have vi at beskille med en Sag, som er blandet, som deels er Statens og deels Communens, og da skjøner jeg virkelig ikke, at Communen faaer mere end en besteden Plads, naar den faaer Indstillingsret, medens Regjeringen har Valgret, og udøver denne Indstillingsret gjennem en Autoritet, hvori Regjeringen har 3 Stemmer; og jo mere jeg holder mig overbevist om, at naar der vælges en dygtig Havnedirecteur, han da som den lønede Mand, hvis hele Tid

er helliget til Havnens Interesse, vil være Hovedmanden og den, paa hvis Iver og Dygtighed det først og fremmest kommer an, at det Rette skeer, desto mere troer jeg, at det ikke gaaer an at berøve Communen den beskiedne Indflydelse, som her er foreslaaet, paa dette ene Valg. Hele Sagens Charakter, som for en meget betydelig Deel er communal, vilde der aldeles ikke skee Tyldest, dersom ikke det communale Element havde nogen som helst Indflydelse paa Valget af Havnedirecteuren. Vi have indskrænket os til denne ene, og vi have indskrænket os til en Forslagsret; hvis man opgiver det, saa opgiver man det, som er Grundtanken i selve Regjeringsudkastet og som udtrykkelig er lovet i Communalanordningen: at, hvis Havneseenet ikke heelt kan gaae ind under Communen, skal det i alt Fald ordnes overeensstemmende med Communallovens Grundsætninger. Jeg troer virkelig ogsaa, at den høitærede Indenrigsminister med stor Nøjsomhed nedlagt i denne Corporations Haand; thi for det Første har han det i sin Magt at indstille dennes Forslag til Forkastelse, der ligger en meget stor Opfordring for de Bedkommende til at træffe saadanne Valg, at der ikke vil være Anledning til at gjøre Brug af en saadan Ret; thi det, at faae et saadant Valg forkastet, er et meget føleligt Dementi; han kan juridisk forsaette Forkastelsen i det Uendelige, og altsaa fremtvinge hvilket som helst Valg, men paa den anden Side tør man jo ogsaa forudsætte, at han ikke vil gjøre det uden meget stærke Grunde. Her kan man altsaa sige, at enhver af disse tvende Betragtninger, forfulgt til Dørlighed, kan føre til, at man